

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/99/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120011005
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120011005.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci proti obžalovaného I. D., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s použitím ustanovenia § 138 písm. a Trestného zákona a § 139 písm. c) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 3.11.2020, č.k. 3T/35/2020-116, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.6.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného I. D., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 3.11.2020, č.k. 3T/35/2020-116 uznal obžalovaného I. D. za vinného, že dňa 01. 05. 2020 v čase po 02.00 hod v obci Y. X. na dvore rodinného domu č. XXX pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcej slovnej výmene názorov, vulgárne nadával svojej družke T. P., následne zobral do ruky kuchynský nôž a s nožom v ruke sa jej vyhrážal zabitím a podpálením jej domu, pričom vyhrážky zabitím družke adresoval aj počas zásahu policajnej hliadky a nakoľko pod vplyvom alkoholu bol agresívny, vzbudil u T. P. dôvodnú obavu, že vyhrážky zabitím zrealizuje, teda inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou a na chránenej osobe - blízkej osobe, čím spáchal prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s použitím ustanovenia § 138 písm. a Trestného zákona a § 139 písm. c) Trestného zákona. Za to bol odsúdený podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie iba obžalovaný, v zákonnej lehote, prostredníctvom svojho obhajcu, podaním zo dňa 12.11.2020. Odvolanie podal proti výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku. Odôvodnil ho takto (skrátene):

3. Trestným rozkazom zo dňa 13.5.2020, sp. zn. 3T/35/2020, som bol uznaný za vinného zo spáchania skutku, ktorý je uvedený v skutkovej vete tohto trestného rozkazu a bol mi uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne. Z hľadiska pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, bola zistená rovnováha poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v pomere 1:1, nakoľko mi bola priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a zároveň priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Proti tomuto trestnému rozkazu som podal odpor, pretože uložený 6 mesacny nepodmienečný trest odňatia slobody som vzhľadom na okolnosti skutku a na moje osobné pomery považoval za neprímerane prísny. Na hlavnom pojednávaní dňa 3.11.2020, som vyslovil súhlas s konaním o dohode o vine a treste (pozn. podmienky na takéto konanie som v prípravnom konaní splnil), ku ktorému nedošlo na základe nesúhlasného vyjadrenia prokurátora. Následne som urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že nepopieram spáchanie skutku, ktorý sa

mi v obžalobe kladie za vinu. Neurobil som vyhlásenie o tom, že som vinný, pretože na všetky detaily skutku si nepamätám. Súd moje vyhlásenie prijal a skutok sa tak nedokazoval. V záverečnej reči som skutok úprimne oľutoval. V tejto súvislosti poukazujem na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR sp. zn. Tpj 55/2016. Uvedená právna veta naznačuje, že v prípade vyhlásenia ktoré som urobil na hlavnom pojednávaní, je možné uvažovať u mňa o benefite v podobe mimoriadneho zníženia trestu. O mimoriadne zníženie trestu som v konaní pred súdom prvého stupňa nežiadal, no som toho názoru, že uvedené vyhlásenie je napriek tomu potrebné považovať za okolnosť, ktorá by mala vyznievať v môj prospech.

4. Napadnutému rozsudku vytykám, že pri ukladaní nepodmienečného trestu odňatia slobody vôbec neprihliadal na to, že som na hlavnom pojednávaní najskôr súhlasil s dohodou o vine a treste na ktoré konanie boli splnené podmienky a následne som urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

5. Súd mi v napadnutom rozsudku priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona, nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť a v konečnom dôsledku mi prevážil pomer poľahčujúcich okolností v pomere 1:0. Vo výroku o treste v napadnutom rozsudku oproti trestnému rozkazu „odpadla“ priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, pretože na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že všetky predchádzajúce odsúdenia mám zahladené. Za takýchto okolností, ktoré na hlavnom pojednávaní vyšli najavo v môj prospech, mi bol v napadnutom rozsudku uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne, so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, teda rovnako prísny trest, ako tomu bolo v trestnom rozkaze.

6. Je zrejmé, že z hľadiska dôkazného stavu na hlavnom pojednávaní vyšli najavo výlučne také nové skutočnosti, ktoré svedčia v môj prospech. Medzi časom vydania trestného rozkazu a vydania napadnutého rozsudku nevyšlo najavo nič nové, čo by vyznievalo v môj neprospech. Už pri vydávaní trestného rozkazu, a pri ukladaní 6 mesačného nepodmienečného trestu odňatia slobody, súd pri úvahách o druhu trestu a jeho výmere musel postupovať v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona, kedy som mal v čase vydania trestného rozkazu vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Po vykonaní hlavného pojednania, mi však prevážil pomer poľahčujúcich okolností. Toto však nenašlo odraz vo výroku o uložení trestu v tom zmysle, že mi bol opätovne uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov. Súd pri uložení trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne v napadnutom rozsudku neprihliadal v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona na skutočnosť, že pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností sa zvýšil v môj prospech a neprihliadal na skutočnosť, že som na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napadnutému rozsudku vytykám, že pri ukladaní trestu prihliada na predchádzajúce odsúdenia v môj neprospech, hoci mám všetky predchádzajúce odsúdenia zahladené.

7. Konkrétne pri úvahách o nutnosti uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody súd argumentuje tým, že žiadne z predchádzajúcich ôsmich podmiennečných odsúdení nevedlo k mojej náprave a práve preto mi ukladá nepodmienečný trest odňatia slobody. Tento podstatný argument považujem za nesprávny a rozporný s právnymi predpismi. V tejto súvislosti namietam porušenie § 93 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého súd pri ukladaní trestu musí na mňa hľadieť ako keby som nebol odsúdený. Nemôže teda odvodzovať úvahu o nutnosti uloženia nepodmienečného trestu od zahladených odsúdení. K uvedenému poznamenávam, že skutok za ktorý som bol odsúdený napadnutým rozsudkom, som nespáchal v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia. Všetky predchádzajúce odsúdenia z hľadiska závažnosti, boli prečinmi, a to v základných skutkových podstatách toho ktorého trestného činu.

8. Nesprávnosť tvrdenia o tom, že predchádzajúce odsúdenia nevedli k mojej náprave vidím aj v tom, že práve naopak, je zrejmé, že pri všetkých predchádzajúcich odsúdeniach som v skúšobných dobách týchto odsúdení viedol riadny život, čoho dôkazom je skutočnosť, že mi nikdy nebol nariadený výkon trestu odňatia slobody vo vzťahu k žiadnemu z predchádzajúcich odsúdení. Vykonal som aj tresty zákazu činnosti, ktoré mi boli v minulosti uložené, pri poslednom odsúdení som splnil povinnosť zaplatiť zameškané výživné v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia. Z týchto faktov, zistiteľných z odpisu z registra trestov je teda zrejmé, že každé jedno predchádzajúce odsúdenie, som bral mimoriadne vážne a správal som sa tak, aby nedošlo k nariadeniu výkonu trestu odňatia slobody, t.j. každé z týchto odsúdení viedlo k mojej náprave.

9. Napadnutému rozsudku vytykám aj rozporuplnosť úvah o uložení trestu odňatia slobody. Na jednej strane je zrejmé, že súd mi uložil trest odňatia slobody v minimálnej výške 6 mesiacov. K takémuto trestu na spodnej hranici súd dospel na základe argumentácie o tom, že: a) predchádzajúce odsúdenia mám zahladené, b) nevedie sa proti mne iné trestné stíhanie, c) nebol som priestupkovo prejednávaný, d) zistil u mňa prevahu poľahčujúcich okolností. Na strane druhej však napadnutý rozsudok argumentuje potrebou uložiť mi výlučne nepodmienečný trest odňatia slobody. Rozporuplnosť úvah o uložení trestu

vidím práve v tom, že napadnutý rozsudok vo svojom odôvodnení úvah o uložení trestu vyznieva v značnej časti v môj prospech, čo sa prejavilo aj vo výroku o uložení najnižšie možného trestu v zmysle upravenej trestnej sadzby, na druhej strane výrok o uložení nepodmienečného trestu vyznieva významne v môj neprospech. Som toho názoru, že ak som mal byť potrestaný prísnejšie, mohol mi byť uložený podmienečný trest odňatia slobody vo vyššej výmere, ako tomu bolo v napadnutom rozsudku. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že nie je vylúčený postup podľa § 49 Trestného zákona, t.j. prejednávaneho skutku som sa nedopustil v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia. Som toho názoru, že s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania vzhľadom na moju osobu a na okolnosti prípadu, na zabezpečenie ochrany spoločnosti a moju nápravu nie je nevyhnutné uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody.

10. Uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne považujem za neprímerane prísny aj vo vzťahu k okolnostiam spáchania skutku, aj vo vzťahu k mojim pomerom. Čo sa týka okolností spáchania skutku, zo spisu je zrejmé, že skutku, ktorý napíňa znaky stíhaného prečinu som sa dopustil až potom, čo poškodená na mňa zavolała policíu. Práve táto skutočnosť ma nahnevala a preto boli policajti aj očitými svedkami skutku. Nikdy by som poškodenej skutočne neublížil. Po spáchaní skutku, ktorého som sa dopustil pod vplyvom alkoholu, som sa rozhodol podstúpiť dobrovoľne protialkoholickú liečbu. Uvedomil som si, že ak by som v čase skutku nebol pod vplyvom alkoholu, určite by som nekonal tak ako je uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Chcem v tomto smere svoj život zmeniť. Od 9.6.2020 som začal navštevovať psychiatrickú ambulanciu MUDr. E. B., a to za účelom liečby závislosti na alkohole, pričom liečba stále trvá. Od tejto doby alkoholické nápoje nepožívam. Lekárske správy potvrdzujúce túto okolnosť, som predložil už v konaní pred súdom prvého stupňa, pričom som ich navrhol prečítať ako listinný dôkaz. Na hlavnom pojednávaní dňa 3.11.2020, súd podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať tento navrhnutý dôkaz z dôvodu, že ho nepovažoval za podstatný pre rozhodnutie. S takýmto postupom sa nestotožňujem. Odmietnutie vykonania tohto dôkazu považujem za porušenie môjho práva na obhajobu. Navrhujem aby odvolací súd prečítal ako listinný dôkaz lekárske správy od MUDr. E. B., ktoré som predložil v rámci podania označeného ako „Vyjadrenie k obžalobe“ z 29.10.2020. S poškodenou od spáchania skutku nebývam v spoločnej domácnosti. V súčasnosti bývam na adrese môjho trvalého bydliska J. č. XXX spolu s mojou matkou. Reálne nie som s poškodenou v kontakte.

11. Z uvedených dôvodov mám za to, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody je neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj uloženie trestu odňatia slobody s podmienečným odkladom výkonu trestu. Vzhľadom k všetkým uvedeným skutočnostiam navrhujem, aby odvolací súd doplnil dokazovanie prečítaním lekárskeho správ, ktoré som predložil v konaní pred súdom prvého stupňa a vydal rozsudok, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zruší výrok o treste a o spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodne tak, že vo výroku o treste uloží trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, s podmienečným odkladom výkonu trestu a s určením primeranej skúšobnej doby.

12. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

13. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods.

3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom o treste a spôsobe jeho výkonu, ako aj proti konaniu, ktoré im predchádzalo, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutých výrokov, v rozsahu podaného odvolania a konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

14. Argumentácia obžalovaného, ktorú uviedol vo svojom odvolaní, smeruje proti uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý považuje za neprimerane prísnu trestnú sankciu a má za to, že je možné mu uložiť aj trest odňatia slobody, ktorého výkon bude podmiennečne odložený na skúšobnú dobu.

15. Prvostupňový súd odôvodnil výrok o treste tým, že prihliadal najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie a jeho mieru, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jej pomery a možnosti jeho nápravy. Nakoľko u obžalovaného bola prevaha poľahčujúcich okolností (znižuje sa horná hranica o jednu tretinu), uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne, (t.j. na samej spodnej hranici trestnej sadzby trestného činu podľa 360 odsek 2 Trestného zákona, keď trest mohol ukladať v sadzbe od 6 mesiacov do 26 mesiacov (pôvodná sadzba od 6 mesiacov do 3 rokov,)), pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody súd zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný ešte nebol vo výkone nepodmienečného trestu. Súd ukladal nepodmienečný trest z dôvodu, že spáchaný skutok obžalovaný spáchal prakticky po mesiaci a pol ako mu skončila skúšobná doba predchádzajúceho podmiennečného odsúdenia (23.03.2020 a skutok spáchal dňa 01.05.2020). Súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že ani predchádzajúce podmiennečné odsúdenia, ktorých bolo celkovo už osem, nemalo na obžalovaného odstrašujúci a prevýchovný účinok, pričom po tom, ako mu skončila skúšobná doba niektorého z podmiennečných trestov, opätovne páchal trestnú činnosť rôzneho charakteru.

16. Odvolací súd má za to, že prvostupňový súd vychádzal zo správne zistených skutočností, ktoré sú rozhodujúce pre uloženie trestu a tieto skutočnosti aj správnym spôsobom vyhodnotil.

17. Pokiaľ obžalovaný namietá, že pri rozhodovaní o spôsobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody, nemal prvostupňový súd prihliadať na jeho predchádzajúceho odsúdenia, ktoré sú v súčasnosti zahladené, s týmto názorom odvolací súd nesúhlasí. Zahladenie predchádzajúcich odsúdení má za následok, že tieto odsúdenia mu nemôžu byť zohľadnené ako príťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, ktorá by potom mohla mať vplyv na úpravu trestnej sadzby, v zmysle ustanovení § 38 Trestného zákona. Samotná skutočnosť, že obžalovaný v minulosti spáchal trestnú činnosť, za ktorú bol právoplatne odsúdený, však zahladením nezaniká a súd ju môže zohľadňovať pri úvahe o treste, ktorý je primeraný osobe páchatela a ktorý je zároveň spôsobilý naplniť účel trestu sledovaný v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona. Z odsúdenia, o ktorom platí fikcia, že sa na páchatela hľadí, ako keby nebol odsúdený, nemožno vyvodzovať nijaké následky pre páchatela a nemožno ho hodnotiť na ťarchu páchatela pri výmere trestu. Táto fikcia však nebráni, aby súd pri hodnotení osoby páchatela prizeral na skutočnosť, že páchatel v minulosti už spáchal trestný čin a vyvodil z tejto skutočnosti príslušné závery z hľadiska sklonu páchatela k trestnej činnosti, jeho vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným trestným zákonom, možnosti jeho nápravy a pod. Ak právna fikcia, že sa na páchatela hľadí, ako keby nebol odsúdený, znamená v podstate právny zánik skutočnosti odsúdenia, neznamená to i zánik skutočnosti, že páchatel spáchal trestný čin. Takéto rozlišovanie týchto dvoch právnych skutočností nie je umelé, pretože ide o skutočnosti s rozdielnym obsahom, ktoré majú rozdielny význam a dosah pri výmere trestu. Ak páchatel v minulosti už spáchal trestný čin, môže súd zo zhodnotenia konkrétnych okolností minulého a terajšieho trestného činu vyvodiť príslušné závery pokiaľ ide o postoj páchatela k spoločenským hodnotám chráneným trestným zákonom, či páchatel má sklony k páchaniu trestnej činnosti alebo či spáchanie obidvoch trestných činov je v inak poriadnom živote páchatela len náhodné, aký je stupeň a povaha mravného narušenia páchatela, aká je možnosť jeho nápravy a pod. Avšak ak bol páchatel za trestný čin už aj odsúdený, môže súd okrem uvedených skutočností hodnotiť aj ďalšie skutočnosti a robiť z nich ďalšie závery, totiž aký účinok malo na páchatela odsúdenie a uloženie trestu, prípadne aj výkon uloženého trestu. Z týchto skutočností môže súd robiť už omnoho konkrétnejšie závery o možnosti nápravy páchatela určitým druhom alebo výmerou trestu a pod.

18. Úvahy uvedené v predchádzajúcom odseku, ktoré sa vzťahujú k zohľadneniu predchádzajúcich odsúdení obžalovaného pri rozhodovaní o výške trestu a spôsobe jeho výkonu, aplikoval primeraným spôsobom aj prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Podľa názoru odvolacieho súdu, prvostupňový súd správne prihliadol najmä na skutočnosť, že obžalovaný spáchal aktuálne prejednávany trestný čin prakticky po mesiaci a pol po tom, ako mu skončila skúšobná doba predchádzajúceho podmiennečného odsúdenia. Rovnako ako prvostupňový, aj odvolací súd považuje

za veľmi dôležité, že obžalovaný bol v minulosti celkovo 8 krát súdne trestaný, čo poukazuje na to, že jeho aktuálne prejednávaná trestná činnosť nie je len ojedinelým vybočením z inak riadne vedeného spôsobu života. Uvedené dôvody majú za následok, že účel takzvanej individuálnej prevencie je v prípade obžalovaného, ako recidivujúceho páchatel'a trestnej činnosti, možné naplniť iba uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody.

19. V odvolaní namietané skutočnosti, ktoré sa týkajú prevahy pomeru poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi, našli, podľa názoru odvolacieho súdu, dostatočný odraz vo výške ukladaného trestu, keď prvostupňový súd uložil obžalovanému trest v minimálnej výmere, t. j. 6 mesiacov. Rozdiel medzi situáciou, ktorá existovala v čase vydania trestného rozkazu, kedy pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bol vyrovnaný a situáciou, pri vydaní napadnutého rozsudku, kedy poľahčujúce okolnosti prevažovali nad priťažujúcimi, neznamena automaticky, že napadnutý výrok o treste je nesprávny alebo nezákonný. Pri vydávaní trestného rozkazu súd svoje rozhodnutie neodôvodňuje a preto nie je možné zistiť v tomto štádiu trestného konania, akými úvahami sa spravoval okresný súd v čase, keď vydával trestný rozkaz, ktorý bol neskôr, na základe odporu podaného obžalovaným, zrušený. Naopak, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení zistených skutočností, vrátane pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Pokiaľ aj prvostupňový súd, po vydaní trestného rozkazu a jeho následnom zrušení, zmenil svoj názor na ukladanie trestu, na takýto postup má súd právo. Posúdenie prípadu na základe preštudovania vyšetrovacieho, respektíve súdneho spisu, môže byť odlišné od jeho posúdenia po vykonanom hlavnom pojednávaní. Ak by nastala situácia, že za rovnakých alebo podobných skutočností, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, došlo pri vydaní trestného rozkazu a pri následnom vydaní rozsudku po vykonaní hlavného pojednávania k výraznému rozdielu v meritórnych výrokoch, mal by obžalovaný právo poznať dôvody, ktoré viedli súd k vydaniu výrazne rozdielnych rozhodnutí. V tomto prípade však o takúto situáciu nešlo. Odpadnutie jednej poľahčujúcej okolnosti nemá na rozhodnutie o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody zásadný vplyv.

20. Rovnako tiež správanie sa obžalovaného po spáchaní skutku (absolvovanie psychiatrickej liečby), nemá vplyv na rozhodnutie, že obžalovanému nebude podmiennečne odložený výkon trestu odňatia slobody. Vo svetle jeho predchádzajúcich odsúdení, vníma odvolací súd toto konanie obžalovaného skôr ako snahu vyhnúť sa uloženiu nepodmienečného trestu, než ako dôkaz o tom, že si uvedomil nesprávnosť svojho konania a snaží sa napraviť svoje správanie do budúcnosti tak, aby sa nedostával do stretu so zákonom.

21. Obžalovaným namietanú chybu - nevykonanie listinných dôkazov (odsek 10), napravil odvolací súd, keď v tomto rozsahu doplnil dokazovanie na verejnom zasadnutí, pričom však výsledky tohto doplneného dokazovania nemali vplyv na správnosť napadnutých výrokov o treste a spôsobe jeho výkonu, z dôvodov uvedených v predchádzajúcich dvoch odsekoch.

22. Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení, odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného v celom rozsahu ako nedôvodné a preto ho zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.